

Biti drugačen v svetu, ki me obdaja

Ali se počutiš drugačnega? Svobodnega kot ptič, ki z razprtimi krili lovi veter na svoji poti prek oceana? Ali pa se počutiš utesnjenega, ujetega? Se počutiš kot lutka, s katero upravljajo drugi? Rad bi se uprl, a veš, da se ne moreš.

Kaj je sploh ključ do svobode? Ali je to denar? Večkrat slišimo, da si nekdo želi le denar. Drug je mnenja, da če imaš denar, imaš vse. Ampak, ali imaš res vse? Z denarjem si resda lahko privošči marsikaj, z njim si morda lahko zagotoviš varno življenje v smislu materialne varnosti, ampak denar je hladen, umazan, siv. Z njim si lahko kupiš posteljo, a ne spanca. Z njim si lahko kupiš uro, a ne časa, tudi knjigo si lahko z njim kupiš, a ne znanja. Z denarjem si lahko kupiš tudi hišo, a ne doma.

Vsi smo ujeti. Slep smo toliko, da ne vidimo, kaj je v resnici dragoceno. Najvrednejše stvari so brez cene. Morda ravno iz razloga, ker si jih redkokdo lahko privošči v svetu, kjer je zlata jama biti bogat. Bogat z denarjem. Kos svobodne se velikokrat imenujejo umetniki. Njihovo delo je brez pravil, niso omejeni, izražajo svojo lastno voljo in nihče jih v tej smeri ne more ustaviti. Ne ozirajo se na množico ljudi, ki z nasmejanimi maskami komaj čakajo, da zagori, da bodo lahko v ta ogenj potočili vsaj eno solzo. Torej si svoboden, če ne slediš množici, ampak izbereš svojo pot. Se ne bojiš odziva množice? Ali pa si tudi sam nadeneš masko? Morda prideš do svobode s tveganjem. Morda je treba vzeti nož in odrezati vrvi, te težke, zategnjene vrvi, ki te zategujejo, režejo, utesnjujejo. Se potem počutiš svobodnega? Ali pa si vsaj prestrašen? Morda se celo zaveš, da si prazen. Veš, da moraš to praznino zapolniti. Zapolniti s toplino. A kako to narediti, ko stojiš sam na sredini množice, ki te obdaja. Veš, da se ne želiš pomešati med množico. Morda se takrat spomniš tistih znanih besed: »Zakaj bi se trudil dopolniti košček množice, če si rojen, da izstopaš?« Morda se spomniš tudi tega, da poslušáš svoje srce z upanjem, da razbereš, kaj trkanje na prstni koš pomeni. Odločiš se, da odideš. Sam. Ob tem, da si sam, ne občutiš žalosti. Verjetno zato, ker ne hodiš daleč. Tolažiš se, da potuješ hitro in zato hodiš sam. Čutiš valove. Prepustiš se. Potuješ s tokom. Valovi so visoki, a ne nevihtni. Prijetno ti je. Maska, ki si jo s težavo napel preko obraza, spolzi s tebe in potone. Čutiš, koliko lažji si. Praznina, globoko v tebi, se zapolni. Zapreš oči in ko jih odpreš, ne vidiš več modrega neba, ampak visoke valove. Ne občutiš več toka vode, ampak veter. Zaveš se, da imaš široko razprta krila in jadraš prek oceana. Zdaj ugotoviš, da si našel ključavnico. Zaveš se, da si iskal ključ, ključ, ki si bil ti sam. Najti si moral le ključavnico, v katero se prilegaš. Ta skrivnostno skrita ključavnica pa je bila v tebi. V tvoji duši. Notranji mir. Napolnil te je, ko nisi več osredotočen na iskanje. Iskanje? Iskanje sreče, topline, drugačnosti in enakosti. Ko si se odločil postati to, po čemer si od nekdaj hrepenel. Odločil si se postati ti.